

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pest Megyei Bíróság — Węgry) — Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság przeciwko Invitel Távközlési Zrt

(Sprawa C-472/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 3 ust. 1 i 3 — Artykuły 6 i 7 — Umowy konsumenckie — Nieuczciwe postanowienia umowne — Jednostronna zmiana postanowień umownych przez przedsiębiorcę — Powództwo o zaniechanie naruszeń wytoczone na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe — Stwierdzenie nieuczciwego charakteru postanowienia umownego — Skutki prawne)

(2012/C 174/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Pest Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság

Strona pozwana: Invitel Távközlési Zrt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Pest Megyei Bíróság — Wykładnia art. 3 ust. 1 w związku z pkt 1 lit. j) i pkt 2 lit. d) załącznika, a także art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Postanowienie pozwalające przedsiębiorcy na jednostronną zmianę postanowień umowy bez ważnego powodu i bez wyraźnego opisu sposobu zmiany cen — Nieuczciwy charakter postanowienia — Skutki prawne wynikające ze stwierdzenia nieuczciwości danego postanowienia umownego w ramach powództwa w interesie zbiorowym

Sentencja

1) Do właściwości sądu krajowego, orzekającego w postępowaniu o zaniechanie naruszeń wszczętym na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe, należy dokonanie oceny, w świetle art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, nieuczciwego charakteru postanowienia umownego zawartego w sporządzonym przez przedsiębiorcę wzorcu umowy konsumenckiej, zgodnie z którym przedsiębiorcy przysługuje prawo jednostronnego dokonywania zmiany wysokości opłat związanych ze świadczoną przez niego usługą, przy czym postanowienie to nie określa w sposób jasny sposobu wyliczania wysokości opłat ani nie wskazuje uzasadnionych powodów takiej zmiany. Dokonując takiej oceny, sąd krajowy powinien w szczególności ustalić, czy — uwzględniając ogół postanowień wzorca umowy konsumenckiej obejmującego sporne postanowienie, a także mając na względzie przepisy

krajowe ustanawiające prawa i obowiązki, które mogą uzupełniać prawa i obowiązki określone w rozpatrywanym wzorcu — powody lub sposób zmiany wysokości opłat związanych ze świadczoną usługą zostały określone w sposób jasny i zrozumiały, a także, w odpowiednim wypadku, czy konsumentowi przysługuje uprawnienie do wypowiedzenia umowy.

2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w związku z art. 7 ust. 1 i 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że:

— nie stoją one na przeszkodzie temu, by stwierdzenie — w sprawie z powództwa o zaniechanie naruszeń, o którym mowa w art. 7 tej dyrektywy, wytoczonego na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe przeciwko przedsiębiorcy — nieważności nieuczciwego postanowienia umownego zawartego we wzorcu umowy konsumenckiej, wywierało, zgodnie z tymi przepisami, skutki wobec ogółu konsumentów, którzy zawarli z zainteresowanym przedsiębiorcą umowę, do której stosuje się ten sam wzorzec umowy, w tym wobec konsumentów, którzy nie byli stroną postępowania o zaniechanie naruszeń;

— w wypadku stwierdzenia nieuczciwego charakteru postanowienia wzorca umowy w ramach takiego postępowania sądy krajowe są zobowiązane, także na przyszłość, wyciągać z urzędu wszelkie konsekwencje wynikające z prawa krajowego, tak aby wspomniane postanowienie nie wiązało konsumentów, którzy zawarli z zainteresowanym przedsiębiorcą umowę, do której stosuje się ten sam wzorzec umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-508/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego — Wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt w drugim państwie członkowskim złożony przez obywatela państwa trzeciego, który uzyskał już status rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, lub przez członka jego rodziny — Wysokość opłat wymaganych przez właściwe organy — Charakter nieproporcjonalny — Przeszkoda w wykonywaniu prawa pobytu)

(2012/C 174/09)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels i J. Langer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (przedstawiciel: T. Papadopoulou, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44) — Wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego — Opłaty — Zbyt wysokie i niesprawiedliwe kwoty — Środek utrudniający wykonywanie prawa pobytu

Sentencja

- 1) Stosując — w odniesieniu do obywateli państw trzecich ubiegających się o uzyskanie statusu rezydenta długoterminowego w Niderlandach oraz w odniesieniu do tych, którzy uzyskawszy ten statut w państwie członkowskim innym niż Królestwo Niderlandów, wnioskuje o umożliwienie im skorzystania z prawa do pobytu w tym państwie członkowskim, oraz w odniesieniu do członków ich rodzin wnioskujących o zezwolenie na towarzyszenie tym obywatelom lub na dołączenie do nich — opłaty nadmierne i nieproporcjonalne, które mogą tworzyć przeszkodę w wykonywaniu praw przyznanych przez dyrektywę Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Grecka pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — DR, TV2 Danmark A/S przeciwko NCB — Nordisk Copyright Bureau

(Sprawa C-510/10) (¹)

(Zbliżanie ustawodawstw — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 5 ust. 2 lit. d) — Prawo do publicznego udostępniania dzieł — Wyjątek od prawa do zwielokrotnienia — Ulotne nagrania dzieł dokonane przez organizacje radiowe i telewizyjne przy pomocy własnego sprzętu i dla własnych programów — Nagrania dokonane przy pomocy sprzętu osoby trzeciej — Odpowiedzialność nadawczej organizacji radiowej i telewizyjnej z tytułu mających charakter szkody skutków działań i zaniechań osoby trzeciej)

(2012/C 174/10)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: DR, TV2 Danmark A/S

Strona pozwana: NCB — Nordisk Copyright Bureau

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Østre Landsret — Wykładnia art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Warunki objęcia wyjątkiem w zakresie prawa do zwielokrotnienia — Nagrania ulotne dokonywane przez nadawcze organizacje radiowe i telewizyjne przy pomocy własnego sprzętu i dla własnych programów — Nadawca, który zamówił u zewnętrznych i niezależnych producentów telewizyjnych programy w celu nadawania ich w ramach własnej działalności nadawczej

Sentencja

- 1) Wyrażenie „przy pomocy własnego sprzętu” znajdujące się w art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym powinno otrzymać wykładnię autonomiczną i jednolitą w ramach prawa Unii.
- 2) Artykuł 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29 analizowany w świetle jej motywu 41 należy interpretować w ten sposób, że własny sprzęt (nadawczej) organizacji radiowej i telewizyjnej obejmuje sprzęt każdej osoby trzeciej działającej w imieniu albo na odpowiedzialność tej organizacji.
- 3) W celu ustalenia, czy nagranie dokonane przy pomocy sprzętu osoby trzeciej przez nadawczą organizację radiową i telewizyjną dla własnych programów jest objęte wyjątkiem przewidzianym w art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29 w związku z ulotnymi nagraniami, sąd krajowy musi dokonać oceny, czy w okolicznościach sprawy osobę tę można uznać za działającą konkretnie „w imieniu” nadawczej organizacji radiowej i telewizyjnej albo przynajmniej „na odpowiedzialność” tej organizacji. W tej ostatniej kwestii zasadnicze znaczenie ma okoliczność, że względem osób trzecich, w szczególności autorów, których prawa mogą zostać naruszone wskutek bezprawnego nagrania ich utworu, (nadawcza) organizacja radiowa i telewizyjna ma obowiązek naprawy wszelkich mających charakter szkody skutków działań i zaniechań osoby trzeciej, takiej jak zewnętrzna i niezależna pod względem prawnym spółka produkcji telewizyjnej, związana z danym nagraniem, tak jak gdyby działania i zaniechania były dokonane przez samą (nadawczą) organizację radiową i telewizyjną.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.